

Peräänkuulutettu

Kulttuuriministeri Tanja Karpelalla on enemmän vientiä kuin aikaa. Ministerin pitäisi olla joka paikassa yhtä aikaa, mutta sehän on tietysti mahdotonta. Siksi häntä on alettu peräänkuuluttaa Arkadianmäellä.

Ensinnäkin Karpelan pitäisi olla kerran viikossa eduskunnassa vastailemassa edustajatoveriensa kysymyksiin, kuten: "Onks tää mun kampaus hei sun mielestä nyt semmonen, että mä kehtaan esiintyä kyselytunnilla?" tai "Pääsenhän mä varmasti tekemään kysymykseni ennen kuin televisiolähetys loppuu?"

Toiseksi hänen pitäisi olla Euroopan asioista vastaavien ministerien kokouksissa. Siinäkin on hommaa yllin kyllin, koska Karpela vastaa kuvataiteista, runoudesta, proosakirjallisuudesta, taidemusiikista, kansanmusiikista, elokuvasta, televisiosta, huippu-urheilusta, nuorisourheilusta, arkipyhistä, veteraanien hautaamisesta ynnä monesta muusta kulttuuririennosta. Jokaisen alan ministerit pitävät kokouksiaan kerran viikossa jossakin huitsinnevadassa, joten Karpelan viikosta kaksitoista päivää kuluu pelkästään siellä.

Ministerin kolmas velvollisuus on entinen ministeri Sauli Niinistö, joka on nykyisin töissä jossakin ulkomailla. Tämä ulkomaa on eri paikassa kuin ne huitsinnevadat, joissa Karpela käy kokouksissaan, joten Saulin tapaamisiin on varattava vähintään viikonloput. Bänksejäkään ei voi tehdä, koska se menee heti lehtiin.

Sitten vielä ovat äidin velvollisuudet. Siitähän vasta metakka nousisi, jos ministerin lapset unohtuisivat päivähoitoon tai löytyisivät yksinään harhailemasta Jorvaksen moottoritiellä märässä yössä. Sellaiseen ei kenelläkään poliitikolla ole varaa, joten lastenkaitsemiseen on varattava myös päivä tai pari joka ainoa viikko.

Jossakin välissä täytyisi lukea läpi kaikki uudet kirjat, katsella elokuvat, käydä taidenäyttelyissä ja kaiken maailman kissanristiäisissä, jotta kansalaiset eivät pääsisi sanomaan, etteivät kissanristiäiset kiinnosta kissanristiäisministeriä.

Hallituksen budjettineuvotteluihin, iltakouluihin ja lehmäkauppoihinkin pitäisi osallistua. Ministerin paineita lisäävät myös entiset siviilityöt mallina. Niitä hän on joutunut jättämään vähemmälle, mutta jonkinlaista tuntumaa on pidettävä yllä siltä varalta, että seuraavissa vaaleissa kansa hylkää ja passittaa takaisin vanhaan arkeen.

Kun tätä haipakkaa sivusta seuraa, ei voi tulla muuhun johtopäätökseen kuin siihen, että Suomeen tarvitaan ainakin puoli tusinaa kulttuuriministeriä lisää. Biologia ei taida olla vielä niin pitkällä, että noin monta Tanja Karpelaa pystyttäisiin kloonaamaan, mutta onhan meillä ollut pitkä liuta muitakin missejä, joista saadaan varsin vähällä kohentelulla edustuskelpoisia ministerejä: Armi Kuusela, Virpi Miettistä, Lola Odusogaa, Carmen Mäkistä ja keitä heitä nyt onkaan. Heitä riittäisi joka lähtöön, ja kyllä sellaista hallitusta mieluummin katselisi kuin nykyistä.

